

Tátrai villámtúra

Szerző Alvaro

Ezúttal úgy döntöttünk, hogy egy viszonylag olcsó rövid kiruccanást szervezünk a Magas-Tátrába, mert ott még nem jártunk. Más helyeken bajban voltunk a neten át hirtelen, emberi árú szállásfoglalással - itt meg burjánzanak a campingek, így belekóstolhattunk ebbe a nyaralási formába is.

Összeszedtem öcsémtől a régi, 2 személyes sátramat, kiagyaltam, hogyan helyezzem el úgy a motoron, hogy oldalra kilógva ne okozzon aerodinamikai katasztrófát, a többi cuccot meg sikerült elhelyeznünk 2 motor 2 hátsó dobozában és 2 kis tanktáskában (igazából csak az egyik az, de ez mindegy most).

A kinézett útvonal lehetőleg gyakran letért a főutakról, vagy legalábbis a kanyagósabbakat vette célba, autópályát meg véletlenül se érintettünk - mondjuk Dunántúl-Tátra viszonylatban nincs is semmi értelmes irányú pálya, szóval esélyük se volt. Előzetes tájékozódásom azt is mutatta, hogy a szlovák benzin drágább, mint a mienk, ellentétben a lengyelrel, így ebből a szempontból Szlovákia átugrása mellett döntöttünk - jól jön azért egy kis hatótáv.

Tinnyéig igen sokszor megjártuk az utat, gyakran kerülünk arra északi és keleti tájaink fele menet, csak Budapestnek ne kelljen a színét se látnunk, most viszont itt az esztergomi híd fele fordultunk, ahol a túloldalt a kedvelt 564-es úton terveztük elérni a 66-ost. Nos, Kubánovo után a 66-osra vivő átkötő utat jól eldugták, vagy ellátták érzékelésszűrővel, mert hamarosan Ipolyságon (Sahy) találtuk magunkat. Itt legalább beszereztünk némi útravalót (és ettünk 45 centes banánt, elvinni nem lehetett, úgy megpuhult, de helyben jó volt :D)

Itt egy szemetesben várt az első globalista benyomás Szlovákiáról, egy újságlap: magyar cím alatt kínai szöveg, hurrá!

A 66-ost hosszan épp újraburkolták, szóval lassú forgalom volt, meg peremek a rétegek szélén, felnikre vigyázni (jó, ezzel csak én törődök, mert már túl vagyok egy szétkátyúzott első keréken)! Aztán a főutat ott is hagytuk a Senohrad (Szénavár) fele tartó 526-os kedvéért, aminek a nyomvonalát a falu után is kitartóan követtük - egészen egy sorompóig.

"Nem létezik, hogy egy faluba vezető összes út le legyen zárva!" - gondoltam még idehaza. Nos, létezik. Az tényleg valami katonai terület, így irányt változtattunk, és Zajezova fele vágtunk át Statinska Lazy és az 50-es út irányába (igen, élvezem, hogy teljesen lehetetlen cseszlovák neveket írok :D)

Ez az út kicsi és fehér a térképen, valójában keskeny és elég gyatra minőségű, bőséges kavicsszóródásokkal. Közben persze úgy néz ki a táj, mint a Cserhát Bokornál (mert csak), szóval készült is pár kép itt (oda és vissza):

Víglaská Huta - Kalinka mellett:

Ahol nem készült kép, pedig jó lett volna, az az 529-es út Kriván és Hrinová után. Az út kiváló vonalvezetésű, kanyarból kanyarba ér, a burkolat is többnyire igen jó, csak kiállni nem lehet a legjobb helyeken, mindenhol szalagkorlát és hegyoldal között szorong az ember. Azért hazafele csak kiálltunk egy (mint kiderült) buszmegállóba - kilátás nem volt, csak a fenyők, de se baj: 529-es nektek!

Cerny Balogig vigyorogva lehet kanyarogni, utána egy kis város (Brezno) és le-letérés visz rá a 72-esre.

Ez ismét nagyon kellemes út, az Alacsony-Tátrát szeli át egy 1232 méteres kis hágón, ott pedig a szokásos parkoló, étterem, szállás. Egyébként a környéken rengeteg helyről szebb a kilátás, de íme:

Az északi oldal egyébként gyönyörű:

Meg persze itt is kanyarog. És egy faluban a Bocorka panziót hirdeti egy hatalmas bocorkányos tábla.

Ezután egy nyugalmasabb szakasz következett, pár faluval, a Poprad fele vivő 18-as főúton, ahonnan már látszott a Magas-Tátra. A kis területű, ám magas és főleg meredek hegységet megpillantani olyan érzés volt, mint mikor álmomban egy igazán nagy szörnyel találkoztam, a Painkiller Nekrogiant-je elbújhat mellette. Az ember úgy érzi rajta, hogy ez most tényleg magas...

Tatranská Strbánál végleg végeszakadt az egyenes szakasznak, az 538-as hajtókanyarokban oda-vissza sasszézva éri el a hegyoldalnak azt a részét, ahol az 537-es fut végig a célpontunk fele.

Itt teljesedett ki az az érzés, hogy időnként fogalmunk se volt, hogy most lakott területen vagyunk-e, kiváló vadászterület lehet rendőröknek... Fehér alapon fekete betűs totál jellegtelen tábla mutatja a falvakat, a nevek itt már verseknek álcázzák magukat, ha érthetetlen cseszlovák szöveget látsz, lassíts, hátha nemsokára meglátod ugyanazt, pirossal áthúzza :D

Tatranské Zruby, Vysoké Tatry Dolný / Stary' / Horný Smokovec, Vysoké Tatry Tatranská Lomnica, és hasonló helyi költészeti remekműveken át vezetett az utunk... hopp, az utolsóban el kellett fordulni!

Lebeszéltem a tudnivalókat a portás leányzóval (hála a jó égnek tudott angolul), felvertük a sátrat ahol kedvünk volt. Azért az ahol kedvünk volt nem volt teljesen zavartalan, mert aztán a placcot elkunyerálták egy 50 fős biciklis bagázsunknak, de se baj, az új helyről szebb volt a kilátás.

Persze mindig belelógott valami, de nem győztem lövöldözni a hegyre, esti fényben, reggeli fényben, tiszta időben, felhőbe fűrt csúcsokkal (szívás lehet fejenként valami 50 ojróért fellanovkázni, hogy aztán csak a ködöt lásd magad körül), felhőgallérral, akárhogyan:

A tábortól az úttól kellemes, málnás erdősávval elválasztott ösvény vezetett vissza a faluba, ezen besétáltunk, megnéztük a lanovka állomását és a helyi épületeket, kerestünk helyi ételeket (ez alatt a pár nap alatt nem győztem elég bryndzás pirogot enni), meg úgy egyáltalán mászkáltunk egyet este (bár a képek részben harmadnap reggel készültek, ez mindegy most).

Első nap összesen: 376km a google maps szerint, a motorok persze nem értettek egyet se ezzel, se egymással, de valamit kell írni.

Tankolás: Ciliegia kapott induláskor Bodajkon, Teresa tankjában még csak 80km volt, úgy véltem, jó lesz ez Zakopanéig.

Második napra a Magas-Tátra körbemotorozását szántuk, laza kétszáz-egynéhány kilométerrel.

Begyűjtöttünk egy meg-kellett-volna-állni pontot (a Zdiar melletti emelkedőn), meg csodálkoztunk egy szépet a lengyel határon. Itt ugyanis ismeretlen okból kb. 2 kilométeres kocsisor gyűlt fel - szerencsére a szembejövő sávban. Úgy nézett ki, mintha mind ugyanabba a sorompós parkolóba akarna bejutni, de csak a Jóisten tudta, hogy miért...

Valahonnan rendőr is került elő, mi meg inkább tovább mentünk. Itt emelkedett, sikerült fogni egy kilátós parkolót egy kép erejéig:

Utána a papírtérképen vékony fehérrel jelölt kis utacsára tértünk Zakopane fele. A google térképén teljesen elveszik mindenféle zergeösvények közt, élőben szerencsére jól követhetően kanyargott a kiváló minőségű aszfaltcsík, a táblája is feltűnő volt, szóval nem bizonyult rossz választásnak.

Ami rossz itt volt, az maga Zakopane. Rémes zsúfoltságba futottunk bele, az egész város turistáktól hemzsegett, a parkolók mindenhol rogyásig. Mindenesetre az első kúton tankoltunk, aztán igyekeztünk is elhagyni a várost. Koscieliskoban fogtunk egy kis boltot, megreggeliztünk, miután kellően megcsodáltuk a felhozatalt és a csodálatos lengyel feliratokat minden árucikken (az útjelző táblák se voltak piskóták, persze) :D

Aztán szerencsére ritkult a zsúfoltság, bár még mindig turistafalvakon keresztül haladtunk. Egy oldalutcácskába letérve sikerült belefutni valami látványosság-parkba, meg árusokba, itt szereztük meg az első birkánkat (róluk később). A környék fő látványosságát pedig egyértelműen a házak adták, a cirádás csupa tető, méretükhöz képest sok emeletes épületek, még a parkoló őrbódéja is ilyen stílusban készült:

Chocholówban elhagytuk Lengyelországot, és a Magas-Tátra nyugati oldalán tartottunk a Liptói-tó fele (ez a google maps szerint az ékes vodná nádrz Liptovská Mara névre hallgat :D). Kiváló útnak bizonyult az 584-es Zuberec és Liptovské Matiasovce közti szakasza - ez kb. 1100 méteren fordul ereszkedőre, a végén pedig egyenlítőnem kellett, mint a bűvároknak :D Itt is lehet kapkodni a levegőt a látványtól, már mikor az ember ráér ilyenre figyelni. Nekem sikerült elmulasztanom a tetőn a kiállást, szóval lentebbi képekkel szolgálhatok csak:

Próbáltunk a tóhoz is lejutni, de csak egy zárt strand jutott, fürdőruhának pedig híján voltunk, így ez is kimaradt. Egy darázscsípést azért sikerült összeszedni öltözködés közben, örültem neki. Liptovské Mikulásnak is, araszoló kocsisorok, lámpák, csupa jószág fogadott a kora délutáni hőségben. Utána ismét a sátrunkhoz irányultunk a már ismert 537-esen (ezúttal az elejétől):

Meg egy kis kitérő a faluban, beszereztük a második birkánkat is. Így már megvolt a tervezett kettő, Shanghai és Hourai mintájára Zakopane és Vysoké Tatry néven (gondos kínai kezek hímezték a szavakat az oldalukra, hogy mind a szlovák, mind a lengyel kliensek számára megfelelő modellekkel álljanak elő).

A napot (jóleső zuhany után) a camping éttermében zártuk, levessel, krumplival, sajttal, bryndzás piroggal és zlaty bazant sörrel.

Összesen: 205km (meg valami kis kitérők a tónál meg Tátralomnicban, meg Zakopanéból se tudom, hogy keveredtünk ki).

A tankok Zakopanéig:

Ciliegia: 424.7km, 11.91l: 2.8l/100km

Teresa (plusz fehérvári utakkal): 509.1km, 14.04l: 2.76l/100km

Harmadik nap hazaút előtt egy kis reggeli sétával indítottunk, a sátor számát a recepció kilincsén hagytam (korán volt a személyzetnek, úgy tűnik), aztán indultunk hazafele, majdnem ugyanarra, mint jöttünk. Megragadtuk a lehetőséget, hogy bepótoljunk képeket (az eddigiekből több is ekkor készült):

Két helyen tértünk el az első úttól: Zajezová után Senogradba az ígéretesen kanyargó 527-esen érkeztünk, ki is derült róla, hogy elég pocsék a burkolata. A másik pedig az volt, hogy a 66-os utat végigkövettük a magyar határig, és Letkésig hazai úton gurultunk. Ez az út egyébként a maga módján aranyos: nem vízszintesen, hanem függőlegesen kanyarog, és friss, jó minőségű aszfalt fedi legnagyobb részét. Esztergomba érve már rémesen meleg volt, nem volt már akkora élmény az út. Pilisjászfalunál még egy kis helyi felhőszakadás sártengerén is át kellett gázolnunk, aztán célba vettük Bodajkot, a házunkhoz legközelebbi benzinkúttal. Pótoltuk a tankok hiányos tartalmát, aztán lerogytunk otthon, ahogy sikerült megszabadulni a dögmeleg kordurától...

Napi menet: 371km a google maps szerint

Tankok Zakopanétól Bodajkig:

Ciliegia: 521.2km, 13.78l: 2.64l/100km

Teresa: 517.2km, 13.45l: 2.6l/100km

(Pedig elvileg ugyanannyit mentek)

Azonnali látható költségvonzat: váltottam egy 20-asért zlotyt, egy 20-asért eurót, meg amit Magyarországon forintért tankoltunk kb. 14 ezerért. A sátorhely 2 emberre 2 motorral 16.50 volt egy éjszakára, egy korsó sör 1 euro, menü a helyi étkezdében 5 euro. Egy liter lengyel benzin 6.59 zloty volt, középárfolyamon kb. 386ft.